

Hospice *momentje*

Een bijzonder telefoontje ...

Wij hebben een bewoonster bij ons gehad die, toen zij binnen kwam, er slecht aan toe was. Ze at niet meer, dronk nauwelijks en had ook al heel lang niet gewandeld. Wandelen was daarvoor haar lust en haar leven.

Aanvankelijk wilde mevrouw alleen op haar kamer blijven wat we uiteraard respecteerden. Maar na wat subtiele aanmoedigingen is zij toch naar onze huiskamer gekomen voor de lunch en het diner. En dit beviel zichtbaar. Het eten ging weer smaken en de zorg en aandacht van de vrijwilligers en verpleegkundigen deden haar zichtbaar goed, zelfs het wandelen kwam weer aan bod. We hebben daarvoor speciaal een vrijwilliger die wij kunnen bellen wanneer een bewoner behoefte heeft aan een frisse neus. Nou, dat heeft de vrijwilliger geweten ..... Na voorzichtig een klein ommetje werden de wandelingen al snel uitgebreid en liep mevrouw onze vrijwilliger 'er uit' met haar getrainde vierdaagse tempo. Mevrouw knapte van dit alles alleen maar op. Zelfs zo veel dat we dachten dat zij wel weer naar huis kon. In een gesprek met haar hierover gaf ze aan dat ze liever bij ons bleef maar gaande het gesprek zag ze toch ook het voordeel van weer haar eigen spulletjes om haar heen. Maar er was wel een voorwaarde: ik moest beloven dat ze, wanneer het slechter met haar gaat, weer terug mag komen .....

Op de dag van vertrek naar huis was ze er helemaal klaar voor en zwaaide bij het uitzwaaien vrolijk terug.

En nu naar het bijzondere telefoontje. Gisteren belde mevrouw omdat zij aan de beurt is voor de vaccinatie. ze twijfelt enorm over het wel of niet laten zetten.

"Maar..", zei mevrouw: "Als dit een voorwaarde is om weer terug te mogen komen dan laat ik hem toch zetten hoor."

Ik vat dit op als een bijzonder compliment. Als dat een voorwaarde zou zijn, dan zou zij met weerszin een vaccinatie willen laten zetten om, wanneer de laatste periode van haar leven zich aandient, deze door te brengen in ons mooie Hospice.

van de coördinator